

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 338/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť S., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., B., pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 205/1997 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2011 doručená sťažnosť S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. S., B., pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 205/1997.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v predmetnom konaní, ktoré začalo doručením návrhu okresnému súdu 17. septembra 1997, sa navrhovateľ (obyvateľ bytového domu) domáhal voči sťažovateľovi ako odporcovi zaplata sumy 1 745,57 € s príslušenstvom. Keďže okresnému súdu sa uvedené konanie, od právoplatného skončenia ktorého závisel výsledok ďalších dvanástich prerušených súdnych sporov, nepodarilo právoplatne ukončiť ani do začiatku roka 2011, sťažovateľ z dôvodu, aby zabránil neúmernému narastaniu úrokov z omeškania, 18. apríla 2011 uzatvoril s navrhovateľom mimosúdnu dohodu (zmier), ktorá bola v ten istý deň schválená uznesením okresného súdu č. k. 20 C 205/1997-231, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 28. apríla 2011, pričom právoplatnosť nadobudlo 3. mája 2011.

Podľa názoru sťažovateľa, keďže okresný súd za trinásť a pol roka nedokázal predmetnú vec rozhodnúť, spôsobil mu tým škodu v sume 2 919,18 € rovnajúcu sa výške úroku z omeškania, ktorú zaplatil navrhovateľovi v tomto konaní, ako aj ďalším dvanástim fyzickým osobám v súvisiacich súdnych konaniach.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 205/1997 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a aby mu prikázal zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 2 919,18 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2

ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 205/1997, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľa k jej podaniu viedla predovšetkým snaha vykompenzovať si prostredníctvom finančného zadosťučinenia priznaného ústavným súdom sumu, ktorú bol povinný zaplatiť nielen navrhovateľovi (obyvateľovi bytového domu) v posudzovanom konaní, ale aj ďalším dvanástim fyzickým osobám v súvisiacich súdnych konaniach. Ústavný súd poznamenáva, že tieto súdne konania neboli zahrnuté do návrhu na rozhodnutie (petitu), ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný, a preto je bez ďalšieho právneho významu reagovať na dôvodnosť a výšku požadovaného finančného zadosťučinenia.

Je síce pravdou, že k právoplatnému ukončeniu napadnutého konania došlo po viac ako trinástich rokoch od jeho začatia (t. j. 3. mája 2011), a to schválením zmiery medzi účastníkmi konania okresným súdom (uznesenie č. k. 20 C 205/1997-231 z 18. apríla 2011), avšak s ohľadom na okolnosti daného prípadu, keď sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu po viac ako dvoch mesiacoch od doručenia mu uvedeného uznesenia okresného súdu (28. apríla 2011), pričom podanie tejto sťažnosti bolo motivované len snahou získať finančné zadosťučinenie, ústavný súd dospel k záveru, že k porušovaniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom už nedochádza, a teda konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v súčasnosti nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd vo vzťahu k označenému právu poskytuje (podobne napr. I. ÚS 6/03, III. ÚS 70/2011, III. ÚS 83/2011).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011